

Copyright © 1988 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginării autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira®

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Curajul de a iubi
Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

Curajul de a iubi / Nora Roberts

trad.: Irina Stoica - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4833-4

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Curajul de a iubi

Traducere din limba engleză

Irina Stoica

capitolul 1

Casa era mare, rece și albă. La primele ore ale dimineții, prin ușile terasei, pe care Chantel le lăsase deschise, pătrundea o adiere care aducea cu ea miresmele grădinii. Pe pajişte, ascuns de casa principală de copaci, se afla un chioșc vopsit în alb, cu glicină cățărându-se pe spaliere. Uneori, când vântul bătea din direcția aia, Chantel putea simți de la fereastra dormitorului ei parfumul.

Pe partea estică a pajistii era o fântână de marmură, lucrată minuțios. Acum, era oprită. Rareori îi dădea drumul atunci când era singură. Lângă fântână, se afla piscina, din piatră, octogonală, înconjurată de o curte largă și mărginită de o altă casă albă, mai mică. În spațele unui pâlc de copaci se afla un teren de tenis, dar trecuseră săptămâni bune de când nu mai avusese timp ori chef să pună mâna pe o rachetă de tenis.

Un zid de piatră înconjura moșia, de două ori mai înalt decât un om, și îi dădea, alternativ, senzația de securitate ori sentimentul că era împresurată. Totuși, în interiorul casei cu tavanele înalte și peretii albi reci, uita adesea de gard și de sistemul de securitate, precum și de poarta electronică; era prețul pe care îl plătea pentru faima pe care o dorise întotdeauna.

Locuințele servitorilor erau în aripa de vest, la primul etaj. Acum, nu se agita nimeni pe acolo. Încă nu veniseră zorile, iar ea era singură. Erau momente când Chantel prefera asta.

Îngrămădindu-și părul sub o șapcă, nu se sinchisi să verifice rezultatul în oglinda înaltă de un metru aflată

în garderoba ei. Cămașă lungă și pantofii cu toc jos fuseseră alese pentru confort, nu pentru eleganță. Chipul care sfâșiașe inimile bărbaților și stârnise invidie femeilor rămase neatins de cosmetice. Chantel îl proteja trăgând în jos cozorocul și punându-și ochelari de soare enormi. Chiar când își luă geanta care conținea tot ce crezuse ea că avea să îi fie de folos pe parcursul zilei, se auzi sunând interfonul de lângă ușă.

Se uită la ceas. Ora cinci și patruzeci și cinci de minute. Apoi apăsa butonul interfonului.

- Exact la timp.
- Bună dimineața, domnișoară O'Hurley.
- Bună dimineața, Robert. Cobor imediat.

După ce apăsa butonul care deschidea poarta principală, Chantel începu să coboare scara largă care ducea la parter. Balustrada din lemn de mahon se simțea ca satinul sub degetele ei atunci când își trecu mâna peste ea. Deasupra capului atârnat un candelabru, cu prismele liniștite în lumina slabă. Podeaua de marmură străluccea ca sticla. Casa era o vitrină potrivită pentru vedeta care se străduise să devină. Chantel încă nu lua nimic din toate acestea de-a gata. Era un vis care se născuse din alte visuri și care apoi se transformase în altele, și fusese nevoie de timp și de eforturi, precum și de îndemânare, ca să îl susțină. Dar, pe de altă parte, muncise toată viața ei și se simțea îndreptățită să aibă beneficiile pe care începuse să le obțină.

Chiar când se apropiе de ușа de la ieșire, începu să sună telefonul.

La naiba, modificaseră ora la care doreau ca ea să ajungă? Pentru că ea era trează și servitorii nu, Chantel traversă holul către bibliotecă și ridică receptorul.

- Alo.

Luă în mod automat un stilou și se pregăti să noteze.

- Mi-ăș dori să te pot vedea chiar în clipa aceasta. Șoapta familiară îi făcu palmele să transpire, iar stiloul îi aluneca din mâna și căzu fără zgomot pe sugativa nouă. De ce ți-ai schimbat numărul? Doar nu îți este frică de mine? Nu trebuie să îți fie frică de mine, Chantel. Nu îți voi face rău. Vreau doar să te ating. Doar să te ating. Te îmbraci? Ești...

Cu un strigăt de disperare, Chantel trânti receptorul. Zgomotul respirației sale în casa mare și goală părea să se reverse asupra ei. Începea din nou.

Câteva minute mai târziu, șoferul ei nu observă decât faptul că ea nu îi aruncă zâmbetul lejer și cochet cu care îl întâmpina înainte de a urca în spatele limuzinei. Odată aflată înăuntru, Chantel își lăsă capul pe spate, închise ochii și se strădui să se calmeze. Peste câteva ore trebuia să se afle în fața camerei și să dea tot ce avea mai bun. Aceasta era slujba ei. Aceasta era viața ei. Nu putea permite să interfereze ceva cu asta, nici măcar teama stârnită de o șoaptă la telefon ori de o scrisoare anonimă.

Până când limuzina trecu prin porțile studioului, Chantel își recăstigase calmul. Ar trebui ca acolo să fie în siguranță, nu? Aici, se putea îngropă în munca ei, ce încă o fascina. În interiorul zecilor de clădiri mari și înalte avea loc magia, iar ea făcea parte din aceasta. Chiar și urâtenia era prefăcătorie. Crimă, măcel și pasiune, toate puteau fi false. O lume imaginată, aşa o numea sora ei, Maddy, și era destul de adevărat. Dar, se gândi Chantel zâmbind, trebuia să muncești pe brânci ca să faci fantezia să devină realitate.

Ajungea la machiaj la ora șase și jumătate și până la șapte avea părul gata coafat. Se aflau în prima săptămână de filmări, și totul părea proaspăt și nou. Chantel își reciti replicile în timp ce stilista îi aranjă părul în coama curgătoare de un blond-argintiu pe care personajul ei avea să o poarte în ziua aceea.

- Un volum atât de incredibil, murmură stilista, mânând uscătorul de păr, Cunosc femei care și-ar vinde cele mai bine cotate acțiuni pentru un păr atât de des ca al tău. Iar culoarea! Se aplecă la nivelul ochilor ca să privească în oglindă rezultatul muncii sale. Chiar și mie îmi vine greu să cred că este natural.

- Bunica din partea tatălui meu. Chantel își întoarse un pic capul ca să își studieze profilul din partea stângă. Margo, se presupune că am douăzeci de ani în scena aceasta. Voi reuși să o scot la capăt?

Râzând, roșcata deșirată se dădu în spate.

- Asta este cea mai mică grija a ta. Este păcat că vor face să plouă peste asta. Îi infoie pentru ultima oară părul lui Chantel.

- Mie-mi zici! Se ridică după ce șorțul fu îndepărtat. Mulțumesc, Margo. Înainte de a apuca să facă doi pași, asistentul ei fu lângă ea. Chantel îl angajase pentru că era Tânăr și înflăcărat și nu avea deloc ambiția de a deveni actor. Ai de gând să lovești din bici, Larry?

Larry Washington se înroși și se bâlbâi, așa cum făcea întotdeauna în primele cinci minute petrecute în preajma lui Chantel. Era scund și solid, abia ieșit de pe bâncile facultății, și avea o minte care absorbea detaliile. Cea mai mare ambiție pe care o avea deocamdată era să dețină o mașină Mercedes.

- Vai, știi că nu aş face niciodată aşa ceva, domnișoară O'Hurley.

Chantel îl bătu ușurel pe umăr, făcând ca tensiunea acestuia să se ridice până la cer.

- Cineva trebuie să o facă. Larry, aș aprecia dacă ai da de urmă asistentului de regie ca să îi spui că sunt în cabina mea. Mă voi ascunde acolo până când vor fi gata de repetiție.

Partenerul ei își făcu apariția cu o țigară și ceea ce Chantel estimă a fi o mahmureală urâtă.

- Ați dori să vă aduc niște cafea, domnișoară O'Hurley?

În timp ce întrebă, Larry începu să se îndepărteze. Oricine avea creier își dăduse seama că cel mai bine era să îl evite pe Sean Carter atunci când acesta venea după o noapte de beție.

- Da, mulțumesc.

Chantel îi salută înclinând capul pe câțiva dintre membrii echipei, care punea la punct platoul pentru prima scenă, o gară, cu tot cu sine, vagoane de călători și o stație. Acolo avea să își rostească disperatul rămas bun în fața iubitului ei. Nu putea decât să speră că acesta avea să își țină în frâu durerea de cap până atunci.

Larry ținu pasul cu ea în timp ce traversa decorul, păsind pe sub lumini și ocolind cablurile.

- Voi am să vă reamintesc de interviul din după-amiază aceasta. Reporterul de la *Star Gaze* trebuie să sosească la douăsprezece și jumătate. Dean, de la publicitate, a spus că vă va însobi, dacă dorîți.

- Nu, este în regulă. Pot face față unui reporter. Vezi dacă poți face rost de niște fructe proaspete, sendvișuri și cafea. Nu, mai bine ceai cu gheăță. Voi da interviul în cabina mea.

- În regulă, domnișoară O'Hurley. Plin de râvnă, începu să noteze în agenda sa. Mai dorîți ceva?

Ea se opri în fața ușii cabinei sale.

- De cât timp lucrezi pentru mine, Larry?

- Ah, de puțin peste trei luni, domnișoară O'Hurley.

- Cred că ai putea începe să îmi spui Chantel.

Zâmbi, apoi închise ușa în fața expresiei lui de plăceri uimită. Cabina fusese redecorată recent pentru confortul său și după gustul ei. Cu scenariul încă în mână, Chantel trecu prin salona și intră în mica garderobă din spate. Știind că nu avea mult timp la dispoziție, nu îl irosi. După ce se dezbrăcă de hainele ei, se schimbă

în blugii și în puloverul pe care avea să le poarte pentru prima scenă.

Juca rolul unei studente la arte, de douăzeci de ani, care se lansa în prima ei aventură amoroasă. Chantel aruncă din nou o privire asupra scenariului. Era bun, solid. Rolul pe care îl promise avea să îi ofere oportunitatea de a exprima oarie largă de sentimente, dându-i posibilitatea de a-și etala talentele creative. Era o provocare, și tot ce avea de făcut era să profite de ea. Și asta avea să facă. Chantel își promise că avea să o facă.

Când citise scenariul pentru *Strangers*, se distribuise singură în rolul lui Hailey, Tânără artistă trădată de un bărbat și vânătă de un altul; o femeie care, în cele din urmă, obține succesul și pierde iubirea. Chantel o înțelegea pe Hailey. Înțelegea trădarea. Și, cugetă privind din nou prin cămăruța elegantă, înțelegea succesul și prețul care trebuia plătit pentru el.

Deși își cunoștea foarte bine replicile, își păstră scenariul când se reîntoarse în salonaș. Cu puțin noroc, avea timp să bea rapid o ceașcă de cafea înainte să înceapă să repete scena. Atunci când lucra la un film, lui Chantel i se părea ușor să trăiască doar cu o cafea, un prânz rapid și ușor și apoi și mai multă cafea. Rolul o hrânea. Până când filmul era gata, rareori avea timp de cumpărături, o baie în piscină ori un masaj la club. Acelea erau recompense pentru o treabă bine făcută.

Vru să se așeze, dar o vază cu trandafiri de un roșu aprins și atrase atenția. „De la unul dintre șefii studioului“, se gândi ea în timp ce merse să citească felicitarea care îi însoțea. Când o deschise, scenariul îi aluneca din mână și căzu pe podea. „Sunt mereu cu ochii pe tine. Mereu.“

La auzul bătăiei în ușă, se dădu brusc înapoi, împiedicându-se de masă. În spatele ei, parfumul trandafirilor se împrăștie, ametitor și dulce. Cu o mână la gât, privi-

îndelung la ușă, copleșită de prima frică reală pe care o simțișe vreodată.

- Domnișoară O'Hurley... Chantel, sunt Larry. Ti-am adus cafeaua.

Dintr-o suflare și suspinând, ea traversă în fugă încăperea și deschise larg ușa.

- Larry...

- Este neagră, aşa cum îți... Ce s-a întâmplat?

- Eu... Eu doar... Se întrerupse. „Control“, se gândea cu disperare. „Dacă îți pierzi controlul, pierzi totul.“ Larry, știi ceva despre florile acestea?

Făcu un semn în spate, dar nu se putu uita la ele.

- Trandafirii. A, cineva dintre cei care au adus mâncarea i-a găsit în timp ce punea masa pentru micul dejun. Pentru că aveau numele tău menționat, i-am pus aici, înăuntru. Știu cât de mult îți plac trandafirii.

- Descotoroșește-te de ei!

- Dar...

- Te rog. Ieși din cabină. Oameni. Dorea să aibă mulți oameni în jurul ei. Scapă de ei, Larry.

- Desigur. Privi îndelung în spatele ei, în timp ce Chantel se îndrepta către platoul de filmare. Imediat!

Patru aspirine și trei cesti de cafea îl readuseseră la viață pe Sean Carter. Era vremea să muncească și nimic nu avea voie să împiedice asta – nici o mahmureală ori câteva vorbe însășitătoare tipărite pe o felicitare. Chantel muncise din greu pentru a-și construi o imagine de eleganță și stil. Muncise la fel de mult și pentru a nu căpăta reputația unei actrițe temperamentale. Era gata când era chemată și își știa întotdeauna replicile. Dacă pentru a filma o scenă erau necesare zece ore, atunci zece ore dura. Își reaminti toate acestea în timp ce se apropie de Sean și de regizorul lor.

- Cum se face că arăți întotdeauna ca și cum ai fi ieșit din paginile unei reviste de modă? mormăi Sean,

dar Chantel observă că cei de la machiaj se ocupaseră de cearcănele de sub ochii lui.

Avea pielea bronzată și bărbierită fin. Părul lui des, de culoarea mahonului, era aranjat nonșalant, căzându-i peste frunte. Arăta Tânăr, sănătos și chipeș – iubitul ideal pentru o fată visătoare.

Chantel ridică o mână și î-o așeză pe obraz.

- Pentru că, dragule, aşa este.

- Ce femeie!

Pentru că aspirina îl făcuse să se simtă din nou uman, Sean o apucă pe Chantel și o lăsă pe spate, într-o înclinare dramatică.

- Dă-mi voie să te întreb ceva, Rothschild, zise el, strigându-l pe regizor în timp ce buzele îi pluteau la câțiva centimetri de buzele lui Chantel. Cum ar putea un bărbat în toate mințile să părăsească o femeie ca asta?

- Nu a fost clarificat dacă tu – ori Brad, se corectă Mary Rothschild, referindu-se la rol – sunteți în toate mințile.

- Iar tu ești atât de lipsit de experiență, îi reaminti Chantel lui Sean.

Mulțumit să își amintească asta, Sean o ridică din nou.

- Nu am mai jucat rolul unui tinerel fără experiență de vreo cinci ani. Nu cred că i-am mulțumit încă aşa cum se cuvine scenaristului.

- O poți face astăzi, mai târziu, îi spuse Rothschild. Uite-l acolo!

Chantel aruncă o privire către bărbatul înalt și zvelt, care stătea, fumând țigară după țigară, la marginea platoului. Îl întâlnise de câteva ori, la câteva ședințe și în timpul activităților de preproducție. Din căte își amintea, spusesese puține lucruri care nu aveau de a face în mod direct cu personajele ori cu cartea lui. Înainte

de a se întoarce către regizor, ea îi trimise un surâs oarecum prietenos.

În timp ce Rothschild descria scena, ea își scoase din minte orice altceva. Tot ce avea să rămână era durerea sufletească și speranța pe care personajul ei le simțea în vreme ce iubitul ei se îndepărta. În mod mecanic, cu gândul la unghiuri și la fluiditate, ea și Sean revăzură scurta, dar tulburătoarea lor scenă de dragoste.

- Cred că ar trebui să îți ating fața în felul acesta.

Chantel ridică mâna și își odihni palma pe obrazul lui, privindu-l rugătoare în ochi.

- Apoi eu te voi apuca de încheietura mâinii.

Sean își infășură degetele în jurul încheieturii ei, apoi îi întoarce palma și o duse la buzele lui.

- Te voi aștepta și aşa mai departe. Chantel sări peste replici în timp ce unul dintre membrii echipei de producție așeză cu zgomet o ușă acolo unde îi era locul. Scoase un mic oftat sfâșietor și își lipi obrazul de al lui. Apoi voi începe să ridic brațele.

- Haide să încercăm asta!

Sean o apucă de umeri, o îmbrățișă preț de o clipă, timp în care se priviră în ochi unul pe celălalt, apoi o sărută scurt de o parte și de cealaltă a gurii.

- Ah, Brad, te rog să nu pleci... Apoi te sărut până îți clănțane dinții.

Sean zâmbi larg.

- Abia aștept.

- Hai să recapitulăm! Rothschild ridică o mână. Femeile regizor încă erau o excepție. Nu putea permite – nici ei și nici altcuiva – nici o greșală. Vreau foarte mult entuziasm când ajungeți la sărut, le spuse ea amându-roare. Continuă să verși lacrimi, Chantel. Amintește-ți: în adâncul inimii tale, știi că nu se mai întoarce.

- Chiar sunt un ticălos, zise Sean.

- La locuri! Figuranții se îngămădiră la locurile lor. Cățiva cameramani se întrerupseră din planurile lor pentru un joc de pocher. Liniște pe platou! Rothschild se mută și ea, până când avu cel mai bun unghi pentru intrarea lui Chantel. Acțiune!

Chantel țăṣni pe platou, privind disperată împrejur, în timp ce grupuri de oameni se învârteau în jurul ei. Pe chipul ei se vedea totul: disperarea, ultimele sclipiri de speranță, visul care nu era încă pregătit să se stingă. Mulțumită efectelor speciale, o furtună era pe cale să înceapă. Fulgerele luminau, tunetele bubiua. Apoi îl zări pe Brad. Îl strigă pe nume, făcându-și loc prin multime până când fu alături de el.

Repetară scena de trei ori înainte ca Rothschild să fie destul de mulțumită cât să filmeze. Machiajul și coafura lui Chantel fură împrospătate. Când fu dat semnalul, era pregătită.

De-a lungul dimineții, perfectionaseră prima parte a scenei: căutarea ei, nerăbdarea și graba mulțimii, întâlnirea ei cu Brad. Dublă după dublă, repetase aceleași mișcări, aceleași cuvinte, uneori camera aflându-se la nu mai mult de un pas distanță.

La cea de-a șasea dublă, Rothschild dădu, în cele din urmă, semnalul pentru ploaie. Din stropitorii porni o ploaie mocnită care se revărsă deasupra ei, în timp ce stătea față în față cu Brad. Ochii i se umplură și glasul îi tremură când îl imploră să nu plece. Până la pauza de prânz, continuără să revizuiască, uzi și înfiriguri, ceea ce avea să dureze cinci minute pe ecran.

În cabina ei, Chantel se dezbrăcă de hainele lui Haley și i le dădu garderobierei ca să le poată usca. Părul avea să îi fie din nou aranjat și iar udat leoarcă înainte să încheie munca pe ziua aceea.

Trandafirii dispăruseră, dar i se păru că încă le putea simți parfumul. Când Larry veni la ușă să îi spună

că sosise reporterul, îl rugă să îi îngăduie cinci minute și apoi să îl trimită înăuntru.

Amânase pentru prea mult timp, își spuse ea, ridicând receptorul telefonului. Lucrul acela nu avea să înceteze și ajunsese în punctul în care nu mai putea continua să îl ignore.

- Agenția Burns.

- Trebuie să vorbesc cu Matt.

- Îmi pare rău, domnul Burns este într-o ședință. Pot să...

- Sunt Chantel O'Hurley. Trebuie să vorbesc numai-decât cu Matt.

- Desigur, domnișoară O'Hurley.

Chantel nu își putu abține un ușor zâmbet satisfăcut la cât de iute își schimbăse recepționera atitudinea. Căutând un pachet de țigări pe care îl păstra pentru cazuri de urgență, așteptă ca Matt să vină la telefon.

- Chantel, ce s-a întâmplat?

- Trebuie să te văd. Diseară.

- Păi, iubito, sunt cam ocupat. Ce ar fi să o lăsăm pe măine?

- În seara asta. O parte din panica ei se făcu simțită. Chantel își aprinse țigara și inhală adânc. Este important. Am nevoie de ajutor. Lăsă fumul să iasă lent. Chiar am nevoie de ajutorul tău, Matt.

Pentru că nu auzise niciodată până atunci teamă în glasul ei, el nu o întrebă nimic.

- Voi trece pe la, să zicem... opt?

- Da, da, este bine. Apreciez asta.

- Îmi poți spune despre ce este vorba?

- Nu pot. Nu la telefon, nu acum.

Se calma din nou; simplul fapt că știa că avea să facă un prim pas părea să ajute.

- Cum crezi. Voi fi acolo diseară.

- Mulțumesc.